

handling af de Spørgsmaal, som denne Lovs Gennemførelse giver Anledning til, og i § 5 er der Bødebestemmelser. Saaledes som Lovforslaget nu fremtræder med enstemmig Tilslutning fra samtlige Partier i Folketinget, haaber jeg, det ogsaa maa vinde det høje Landstings Bifald. Jeg tillader mig at henstille, at det ogsaa her faar en velvillig Behandling.

Mægaard: Man kan sige om dette Lovforslag, at det i meget ringe Grad beskæftiger sig med Enkeltheder, og det er ganske naturligt, thi det er jo et fuldstændigt nyt Omraade, der her lovgives paa. Der kan derfor, om jeg saa maa sige, kun træffes mere almindelige Bestemmelser, og der maa saa forøvrigt, som det ogsaa sker i Lovforslaget, gives Ministeren en vis Myndighed til at administrere disse Forhold indtil videre. Det er ogsaa, som jeg har forstaaet af de foreliggende Aktstykker, begrundet i, at der allerede er sat Undersøgelse i Gang — maaske for nogen Tid siden — til Fremskaffelse af Oplysninger, hvorpaa man kunde bygge et mere udformet Lovforslag om disse Forhold. Men disse Undersøgelser er ikke endnu afsluttede, og da Forholdene kræver, at der i nogen Grad træffes Bestemmelser for denne Trafik, vil det være naturligt, at Ministeren for offentlige Arbejder faar den i Lovforslaget søgte Bemyndigelse, samtidig med at en Kommission nedsættes i Henhold til dette Lovforslag.

Vi fra vor Side kan tiltræde det foreliggende Lovforslag, og da det er enstemmigt vedtaget i Folketinget, mener vi ikke, at der er nogen Grund til en nærmere Undersøgelse deraf her i Tinget. Der er jo ogsaa indsat den Bestemmelse i Lovforslaget, at dette skal til Revision senest 1922, og da der inden den Tid formentlig vil være indhøstet tilstrækkelige Erfaringer paa dette Omraade, vil man da kunne komme ind paa en mere detailleret Lovgivning om disse Forhold.

S. Thomsen: Efter den Udvikling, Luftfarten har faaet i de senere Aar og forhaabentlig vil faa i de kommende Aar, maa man, som den højtærede Minister har bemærket, erkende, at Tiden er inde til, at Staten sikrer sig en Slags Eneret i alt Fald til at kunne give Koncession paa en saadan Befordringsmaade. Det maa tillige i høj Grad siges at være betimeligt, at der i Lovforslaget kræves saa stor og betryggende Sikkerhed som muligt ved

denne Befordringsmaade, af Hensyn saavel til Personer som til Gods, og denne Sikkerhedsbetryggelse maa selvfølgelig ikke alene gælde de Mænd, der bliver uddannet til Flyvning, af hvem man dels kræver, at de har en vis Uddannelse, og dels, at det er paalidelige og ædruelige Folk, men den maa ogsaa gælde for selve det Materiale, som anvendes til Fabrikation af disse Flyvemaskiner, og i det hele taget til Udførelsen af selve Maskinen.

Af den Betænkning, der er afgivet af Udvalget i det andet høje Ting, fremgaar det, at der har været delte Meninger om, hvorvidt Staten burde have en saadan Eneret. Det har vel ogsaa faaet sit Udtryk deri, at dette Ord „Eneret“ er gaaet ud af det oprindelige Lovforslags § 2. Mit Parti finder imidlertid, at det vilde have været rigtigt, om Staten havde faaet en saadan Eneret, men vi indrømmer, at paa det Standpunkt, hvor Flyvevæsenet staar i Øjeblikket, vilde det ikke være økonomisk, om Staten vilde gribe til og benytte sig af denne Eneret ved selv at drive et saadant Befordringsmiddel. Jeg tror, ligesom den højtærede Minister for offentlige Arbejder udtalte i det andet høje Ting, at det er heldigst, forsvarligst og rigtigst, at det private Initiativ træder til. Der er ikke Tvivl om, at det private Initiativ langt hurtigere vil komme over de, om jeg maa bruge det Ord, Børnesygdomme, som er til Stede hos hele vort Flyvevæsen.

I § 2 i det oprindelige, af Ministeren forelagte, Lovforslag var der foreslaaet en Koncession paa 15 Aar. Dette er strøget i Folketinget, og jeg vil gerne spørge den højtærede Minister om Grunden dertil. Jeg gaar nemlig ud fra, at der ikke er noget Selskab, som vil tage Koncession paa kortere Tid end 15 Aar. I Lovforslagets § 6 staar der, at Forslag til Revision skal fremsættes for Rigsdagen inden Udgangen af 1922. Vil dette forhindre den højtærede Minister i at give Koncession i 1919 for 10, 15 eller 20 Aar? Jeg synes, det er rigtigt, at det Spørgsmaal bliver klaret. Jeg kan nemlig ikke tænke mig, at Ministeren ikke skulde have Ret til at give Koncession længere end til 1922. Skulde det være Tilfældet, vilde neppe noget Selskab søge om en saadan Koncession.

Efter disse Udtalelser vil det ærede Ting kunne forstaa, at mit Parti med Velvillie vil gaa med til Lovforslaget, som det foreligger vedtaget ved tredie Behandling i Folketinget, og jeg anbefaler det altsaa paa det bedste paa mit Partis Vegne.